

עיים שהינחו את ברילב בבחירתו, החלו לשונות רעות ללחש, כאילו יחסי החברות ההדוקים שלו עם דדו הם שהכריעו את הכף לטובתו.

נכון שמאז נעשו היחסים בין דדו לברל לב קרובים יותר, אבל הם לא הפכו לזוג תאומי סיאם. שניהם הם אנשים השונים זה מזה בטמפרמנט האישי שלהם, בתפיסת העולם, ואפילו במחשבה הצבאית שלהם. מה שמשותף לשניהם היא העקשנות. אולם בעוד שברילב הוא עקשן מופגז, מוגדרת העקשנות של דדו כ"עקשנות עם חיוך" שאינה מגיעה אף פעם לידי עימות גלוי.

בשנות שירותם המשותפות בפקודת העליון של צה"ל נוצרו בין דדו לברילב יחסים של הערכה הדדית כחייל אל חייל. כל אחד מהם העריך אצל חברו את הסגור לוח המקצועיות שלו. אבל אף פעם לא הפכו יחסים אלה ליחסי חברות של ממש. הם לא היו בניבית זה אצל זה, ורק לעיתים רחוקות היו מודמנים למסיבות זה בביית זה.

אבל גם יחסים קורקטיים מעין אלה התערערו בתקופה בה כיהן ברילב כרמטכ"ל ודודו אלעזר, שהיה אלוף פיקוד הצפון, עבר להיות ראש אג"ם במטכ"ל — התפייקיד השני בחשיבותו בצה"ל, המשמש בדרך כלל כקשר שקפיצה לתפקיד הרמטכ"ל.

אחת התכונות, שיריבו של ברילב מציין

פלמ"ח. דדו הפך להיות מיום עלייתו לארץ לחבר קיבוץ, תחילה בשעריהעמקים, אחר כך בעמיר, משם עבר לעין-שמר ואחר כך לכפרמנחם. כשהתגייס דדו, הצעיר מברל לב בשנה אחת, לפלמ"ח ב-1946, כבר היה ברילב מ"ם ומפקד קורס המ"כים של הפלמ"ח בג'וערה.

במלחמת העצמאות פקד ברילב על הגי דוד השמיני של הפלמ"ח בחטיבת הנגב. דדו לחם בגדוד הרביעי, בחטיבת הראל, שנלחמה באזור ירושלים. גם בשנים הבאות לא היתה כל קירבה מיוחדת בין השניים, לכד מהעובדה שניהם היו קצרים בצה"ל. במיבצע קדש היו שניהם מפקדי חטיבות. אבל בעוד שברילב פקד אז על חטיבת שיריון, היה דדו מח"ט חי"ר.

למעשה מתחילה הקאריירה שלהם להציטלב רק בשנת 1957, כשברילב היתמנה למפקד גייסות השיריון ודדו, יחד עם קצינים בכירים מעולים אחרים של החי"ר עבר הסבה לשיריון והיתמנה כמפקד חטיבת שיריון.

אז רק התחילה העבודה המשותפת של שניהם והם למדו להכיר איש את רעהו מקרוב. אבל גם היכרות זו נישארה בתחום יחסי העבודה בלבד ולא היו עימה שום יחסי חברות אישית קרובה, שהומצאה רק שנים לאחר מכן.

זה קרה ב-1961. ברילב עמד לפרוש מתפקידו כמפקד גייסות השיריון ובצה"ל התפתח ויכוח מי יירש את מקומו. שני מועמדים נלחמו על התפקיד. אחד מהם היה דדו. השני היה ישראל ("טליק") טל, שיחד עם דדו הצטרף אף הוא ב-1957 לשיריון.

היתה מסורת בגייסות השיריון, על פיה מי שעומד להתמנות כמפקד הגייס, חייב לשרת קודם בשני תפקידים: מפקד חטיבת השיריון מספר 7 וסגן מפקד הגייס. גם דדו וגם טליק עברו את שני השלבים, אבל בסדר שונה. טליק היה קודם סגן מפקד הגייס, אחר כך פקד במשך שנה על חטיבה 7. כאשר היתמנה יצחק רבין כראש אג"ם הוא לקח את טליק להיות סגנו. דדו פקד על חטיבה 7 לפני שהיתמנה ב-1959 כסגן מפקד הגייס.

סביב הבחירה בין שניהם נוצרה או מחלוקת חריפה בצה"ל ובמערכת הביטחון. סגן שרהביטחון, שמעון פרס, וראש אג"ם, יצחק רבין, תמכו במינויו של טליק. התנגדו להצעתו של ברילב למנות את דדו, שהיה סגנו, למפקד הגייסות. ההתנגדות לדדו היתה לא במעט התנגדות פוליטית. מבחינה מפלגתית לא היה דדו כשר למהדרין. הוא היה חבר קיבוצי השדמריהצעיר בעבר, מוזהה עם מפ"ם, נשוי לבת עין-שמר.

מי שהכריע במחלוקת היה הרמטכ"ל דאז, צבי ("צ'רה") צור, שהעדיף את דדו. טליק נאלץ להמתין שלוש וחצי שנים נוספות עד שקיבל לידייו את גייסות השיריון.

באותו ויכוח מר שהיה נטוש או, נעוצים שורשי היחסים המעורערים בין צמרת הפיקוד הבכירה של צה"ל בעתיד. טליק לא שכח לברילב את העדפתו של דדו, נטר לו מאז איבה. "לטליק יש זיכרון של

האגדה: ברילב ודדו, מפקד הגייס וסגנו

לטעון שהוא יכהן שנה חמישית כרמטכ"ל. לא היה לו שום עניין שאישיותו של דדו, המיועד לרשת את מקומו כרמטכ"ל, תלחץ אותו ותאלץ אותו לפרוש בתום השנה הרביעית. הוא רצה להישאר המפקד העליון והבלעדי של צה"ל עד לשנה האחרונה.

בסופו של דבר פרש ברילב אחרי ארבע שנות כהונה, בינואר 1972, אחרי שהובטח צירופו לממשלה עוד לפני הבחירות. או לא היה איכפת לו כבר להמליץ על דדו כיורשו. אבל ה"דיכוי" האישי של דדו עד אז, הוא שעירער את היחסים בין שניהם.

שמחה

חד-סיטרית

בניגוד למילחמות הפרטיות בין אנשי המישפחה הלוחמת של צה"ל, לא הגיעו היחסים המעורערים בין דדו לברילב מעולם לידי גילוי פומבי. הם שמרו בתוכם מה שהיה להם האחד כלפי השני, וכלפי חוץ גילו רק את יחסי ההערכה המקצועית הקיימים ביניהם.

כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים ור חיים ברילב גוייס משולחן הממשלה לסייע לרמטכ"ל לפקד על שתי החזיתות, ולשמש אחר כך כנציגו בפיקוד הדרום — לא רק שדדו לא ראה בכך פגיעה בסמכותו, אלא שהוא אף שמח על כך, מתוך הערכת כושרו של ברילב כחייל מקצועי.

קשה לומר ששמחה זו היתה דו-סיטרית. "הידידות העמוקה" של ברילב לדדו לא

אגדה

דדו: הערכה מקצועית כחייל אל חייל

התאווה והיוגוסלבים

הגיעה לידי ביטוי דווקא בשעה שהוא היה זקוק לה יותר מכל. היה זה כאשר נקרא דדו אל ישיבת הממשלה, ביום בו פורסמו מסקנות דו"ח הביניים של ועדת אגרנט, ודדו נאלץ למסור את התפטרותו לממשלה.

לגולדה היו מילים חמות לדדו. יצחק רבין הציע להחזיר את הדו"ח לוועדה, בשל ההתעלמות מאחריותו של שר-הביטחון. יגאל אלון ליווה את דדו באופן הפגנתי עד למכונית שהמתנה לו בחוץ.

רק חיים ברילב, האח הבכיר בצמד ה"תאומים היוגוסלבים האגדי, שתק.

שהיתה מתפרסמת בעתונות כתבה שהיתה מציגה את שניהם כצמד-חמד, היה הדבר פוגע בדדו. הדברים הגיעו עד לידי כך שפעם אף הפציר בעתונאים לחדול מ"תאורים נלבבים אלה.

יודע-דבר מעריכים כי מאחורי יחס זה של ברילב כרמטכ"ל לראש אג"ם היו חשבונות אישיים. לברילב היו תוכניות להיכנס לחיים פוליטיים. הוא חשב להשתלב בחיים הפוליטיים לקראת הבחירות של סוף 1973. לשם כך תיכנן פרישה לחורש דל ינואר 1973. בתום חמש שנות כהונה כרמטכ"ל ולא אחרי ארבע שנים כמקובל, עד לרגע האחרון ממש המשיך ברילב

נים בו לגנאי, היא התכונה לדכא את כל אלה המשרתים סביבו. תכונה זו פגעה בדדו בשנים בהם כיהן כראש אג"ם. בעוד שבדרך כלל מקובל שהרמטכ"ל וראש אג"ם מופיעים תמיד כצוות, לא רצה ברילב להתחלק עם דדו — שהוא שבתר בו כראש אג"ם — בהילת הפיקוד על צה"ל.

הוא לא הירבה לשתף אותו, מעבר לגדרש, בהופעות בפני גורמים חוץ-צה"ליים, כמו הממשלה, ועדת-החוץ והביטחון או העתונות. לדדו היתה הרגשה שברילב נמנע במתכוון להציג אותו כיוזר שו המיועד לתפקיד הרמטכ"ל, בכל פעם

חשבונות

פוליטיים

מ אז אותה פרשה נולדה האגדה על הידידות הגדולה בין ברילב לדדו. בעוד שלמעשה היו אלה שיקולים מקצרי